

Tölgyesi Livia: Tetem

Az ajtó... határozottan tudja, bezárta. Vagy mégsem? A reggeli sietségben nyitva hagyta volna?! Tárva-nyitva?!?

Ez a vacak lámpa is! Hányszor kérte a férjét... most meg itt áll a sötét gangon. Félelmetes. Kifejezett retteg. Izzadságcseppek lepik el a homlokát, hátát, de még a combja is csatakos. Enyhe fuvallat érkezik a nyitott ajtót sejtető sötéten tátongó lyukból. Vajon miért oly támadón sötét? Borzongató. Rémképzetránc a lelkén, a sejtelmesen súlyos sötétség. Szellemi téboly, amit fantáziája művel vele. Nem. Határozottan nem... többé nem néz olyan filmet, ami sötétben játszódik. De ez most nem játék!

Szinte a húsáig vájja fogát ujjai hajlatában a teli szatyor. Mindene csatakos, izzadságban úszik. Jujjj!!! Ez meg mi? Ott lenn, a lábánál. Valami puha, csiklandás csúszik fel a bokáján.

Eszti, alacsony termete ellenére akkorát ugrik, hogy egy kenguruversenyen különdíjat kapna. Visszaérkezétkében meginog, karja lendül. Bokája kissé megbicsaklik, szíve hangosan kalapál, szinte hallani, ahogy a véredényekben surrogva versengenek az izgatott vércseppek. Feje lüktet, agya kezdi felmondani a szolgálatot.

Irtózva mered a sötétben bokája felé, s az érzés okát keresi. Tágult pupillái világitásért sikoltanak... lábai tam-tamdobok ütemét dobogják, most meg a talpa alá siklik valami. Ugrik, megint.

- Míuuuuuuuu! - hasít hirtelen a csendbe egy fekete kandúr szemrehányó virnyogása, miután várva várt gazdija a farka végét tapodja.

- Duppi! Ezt most miért? - a *kellett* szó már a megkönnyebbülés sóhajába fullad. - Lujzi, legalább neked lehetne több eszed! Öregségedre - száll az gazdi kissé megkönnyebbült lehelete, hogy csak házi kedvencei köszöntötték a sötétben. Semmi horror. - Jövök haza megpakolva, mint egy serpa, a kezem mindjárt kettéhasad - de nem folytatódik a panaszáradat, inkább az ijedtség szellőszárnyú könnyebbsége árad belőle.

Kopp, cupp, csatt, placcs! A szakadó szatyorfül enyhe nejlon sikolyát temeti maga alá a tartalom egymásutániságának hangorkánja.

- Óóó, mi jön még?! - kap fejéhez, és fogná a zuhanó szatyrot is. - Mindegy! Azt hiszem, a tojáspástétom lehetősége ugrott, vagyis, ha jól látom, elfolyt. Jól van, Lujzi, te legalább gyorsan feltalárod magad - s a gondterhelt asszonyszáj szeretetteljes, de szomorú mosolyba hajlik, amint hosszúszerű magyar vizslája lefetyelését hallgatva, elképzeli tojásos orrát.

- *Krcstt!* - érkezik egy alig nesznyi halk zajfoszlány a sötétet kiáltó ajtó felől.

- Betörő?!?

A rettegéstől izzadó asszony óvatosan felegyenesedik, nagyon lassan, hogy lihhentésnyi zajt se csapjon, visszafojtott lélegzettel keresi táskája mélyén telefonját. Néhány, most feleslegesnek tűnő kacat között rátalál. Lassan hátrálni kezd, közben a gyorshívó már társcsazza a férjet, de jaj, a figyelmetlenség! Könyökével lelöki a diós kosarat, a gangon árválkodó kisasztalról. Hatalmas ricsajjal ürül ki a vesszőkosár. A hidegleléstől halálra rémült asszony hirtelen hátra lép... rá az egyik guruló csonthéjasra... karjával széles körben kapalózik kicsit, de nem tudja elkerülni az esést. Míg a gangon elterül, a telefon hatalmas ívben a kertbe repül.

- Halló... halló, ott vagy? Miért nem szólsz bele? Valami baj van? - hallatszik az illatozó azaleák között landoló készülékből a férj hangja.

- Igen - suttog a válasz a hideg kőről. - Betörő van a házban - sikolt a hisztéria hangja, már nem törődve biztonsággal, semmivel és senkivel.

Eszti megpróbált felülni, de dobol a füle, reszket a lába, a tejfölös doboz tartalmában tocsogó remegő kezével simítja végig ziláltan arcába omló haját.

A sötétben tátongó ajtóra mered.

- *Krcstt! Krrrcstt!*

Az ismétlődő ismeretlen hang sietésre ösztönözi, négykézlábra emelkedik, s lassan odakúszik a sarokba állított partvishoz, majd megragadja, és épp felállni készül, amikor Duppi dorombolva hozzádörgölődzik... a riadt női kéz tartotta partvis nyele jól gyomron találja.

- Miauuuu! - nyarvog és karmol.

- Auuuu! - jajdul a fájdalom.

- *Krcstt! Krrrcstt!* - hangzik a házi zaj.

Eszti határozott lépésre szánja el magát, minekutána úgy érzi, viszontagságainak folyamát egy betörő sem teheti már rosszabbá.

A sors, tán szánalmában, segítő jobbot nyújt; előbukkan a telihold, majd' nappali fénnel árasztva el a kertet és a gangot. Eszti, hóna alatt a partvissal, harcos amazonként lódul, de idegei nem bírják leküzdeni a sötétség elleni félelmet. A nyitott ajtó előtt egy méterrel megtorpan...

- *Krcstt! Krrrcstt! Krcstt!*

- Ez a... pfuuu, az előszobában! Jaj, mit tegyek?! - morog magában, és azt hiszi, rosszabb már nem lehet.

- Hát te mit csinálsz itt azzal a partvissal? Miért topogsz itt a sötét... - a férjnek nincs ideje befejezni a kérdést, mert nesztelen lépteivel és hirtelen felcsendülő hangjával úgy megijeszti az amúgy is rettegő nejét, hogy ő az egyik kezével a szívéhez kap, a másikkal, fordultában arcon csapja.

- Pfuj, mi a fene - nem fejezi be haragos kiszólását, inkább bosszúsan szedegeti frissen formázott szakálláról a pókhálódarabokat. - Miért nem kapcsolod fel a lámpát?

- Jaj... e... egy betörő van a házban! - suttogja Eszti rekedten, s nagyon próbálja tartani magát, de már se élő, se holt.

- Betörő, a házban?! - suttog vissza kétkedőn férje. - No, ha így van, akkor épp jó kedvemben talál - morogja, és miközben felkattintja a gang végén a villanykapcsolót, lassan kivesz a kisasztal fiókjából egy kalapácsot.

- *Krcstt! Krrrcstt! Krcstt!*

- Hallod??? - hátrál férje mögé Eszti.

A férfi haragosan lép be a nyitott bejáraton, és szinte felszakítja az előszobai ajtót. A házaspár meredten bebámul.

A padlócsempe és a konyhabútor csupa vér!

- *Krcstt! Krrrcstt!* - hangzik el újra az utóbbi percek oly sokszor hallott zaja, miközben az előszobafal tetejéről két eszelős tekintet mered rájuk. Pár pillanattal később, hatalmas ugrásokkal viharzik feléjük a fekete árny, majd hirtelen irányt váltva kikerüli őket, és eltűnik a kertben.

A tetem az előszoba közepén terjengő vértócsában fekszik. Hirtelen megmozdítja a fejét, Eszti felvisít és férje karjába marva megugrik. Mégsem tetem; pihegve kapkodja a levegőt, félig emeli rájuk a tekintetét; gyűlölet, fájdalom, félelem?! Ki mondja meg, hogy mit érez élete utolsó perceiben?

Kis idő múltán lekoppan a feje. Légyzümmögés töri meg a hallgatást.

- Auuu! - kapja Eszti szája elé undorodva a kezét.

- Auuu, bizony!

- Most mit csináljunk?

- Rendet!?

- Ennyi?!? És a tetem... vele... mi legyen?

- Elásom a kertben.

- De... de pfuj! Szaga lesz. És a szomszédok? Mi lesz, ha észreveszik?

- Ne törődj velük! Na, kezdjünk hozzá, mert sohasem végzünk.

- Én hozzá nem nyúlok! Amúgy meg, hogy kerül ide? Hol jött be? Miért hozzánk?

- Nem tudom. Már mindegy is.

- Dehogy mindegy. Mi van, ha máskor is... - nem fejezte be Eszti, mert ki kell szaladnia. Levegő után kapkodva várja az udvaron férjét, és a tetemet.

- Már nem mozog, halott - követi élete párja hangja, de mielőtt bármit is csinálna a vértócsában tocsogó tetemmel, még gyorsan bezárja a padlásfeljárót. Az ő sara. Miután kirakta a csapdákat, nyitva felejtette.

- Akkor sem bírok hozzányúlni, véres, és visszataszító. Hogy nőhet ekkorára, és a farka hosszabb, mint ő maga - érkezik a kertből undorodva.

- Rendszerben, kiviszem és elásom, de ígérj meg valamit! Bármennyire is sietsz, *ezentúl* körbenézel, hogy be ne zárd Duppit vagy Konrádot! - néz szeretettel a feleségére, miközben csak magában folytatja a mondatot: Tudom, hogy úgysem tudod betartani.

Jó két órába telik, mire mindennel elkészülnek, és újra rend van.

Megkésve érkezik a feleség válasza:

- Jó, rendszerben, figyelek. Megyek, megpróbálom megnyugtatni szegényeket. Konrád, Duppi, gyertek, igyatok egy kis langyos tejet!